

Svajonų
ROMANAI

1 *Aistros*
liepsnose

**VARO
MANE
IŠ PROTO**

JILL SHALVIS

Knygute.lt

Jill Shalvis

**JI VARO MANE
IŠ PROTO**

Dviejų knygų serija
„Aistros liepsnose“
Pirma knyga

Versta iš Jill Shalvis,
Flashpoint, 2008
© Jill Shalvis, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0367-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

Prologas

- Naudokis proga su manimi, Zakai. Siūlau apsinuoginti.

Išvargęs ir purvinas Zakas Tomas dar įstengė kilstelėti galvą ir pasižiūrėti į Kristiną.

- Ką?

Tokia pat purvina ji viliokiškai išrietė antakį, ištepliotą suodžiais, bet dėl to buvo tik dar sunkiau į ją žvelgti rimtai. Ir dar dėl išterliotos panosės.

- Tu ir aš, - tarė ji. - Nuogi. Ką manai?

Zakas nesusilaikė - nusijuokė. Gal ji išprotėjo? Jie abu vilkėjo ugniagesių aprangą ir buvo pervargę - kelias valandas įnirtingai gesino gaisrą. Aplink pilkais debesimis sukosi dūmų ir pražūties dvokas ir skverbėsi į drabužius ir odą. Nieko seksualaus.

- Ei, niekas nelieka gyvas, kai išjuokia mano pasiūlymą pasimylėti, - pagrasino ji. - Net ir tu, pareigūne Gražuoliuk.

Kai Zakas nusivaipė dėl pravardės, Kristina nusijuokė.

- Tai pamylėsi mane šįvakar ar ne?

Seksas atpalaiduodavo - apskritai seksas

padėdavo daugeliu atvejų, bet Zakas taip per-
vargo, kad nė nesugebėjo sukaupti jėgų ir pri-
sitraukti jos arčiau, ką jau kalbėti apie ką nors
daugiau.

- Negaliu.

- Juk abu žinom, kad meluojai.

Gaisrų gesinimas kai kuriuos žmones įkaitin-
davo ir pripumpuodavo adrenalino. Kristina
buvo viena iš jų. Paprastai ir Zakas toks būda-
vo, bet šiandien jie rado gaisro auką, nekaltą
mažą vaiką, ir negalėjo to išmesti iš galvos.

- Negaliu, - pakartojo jis.

Kristina atsiduso. Maždaug dvidešimt penke-
rių blondinė buvo tokia graži, kad ją buvo ga-
lima palaikyti aktore, vaidinančia ugniagesę,
tačiau ji buvo tikrą tikriausia, tokia pat gera,
kaip ir visa komanda. Tvirta, ciniška ir tokia
aštrialiežuvė, kad nė nesistengdama liežuviu
negyvai užplaktų žmogų.

Kas jau kas, o jis tikrai turėtų žinoti; jam nuo
Kristinos kliūdavo tikrai dažnai. Todėl susi-
tvardė, bet ji tik vėl atsiduso. Nors mėgdavo
pasišaipyti ir buvo kandi, jie buvo tikri draugai.
Dukart jie buvo draugai su privilegijomis, bet
tai buvo senokai. Kristina nebekibo, pavartė
akis, bet nuspūdino tolyn, palikusi jį vieną.

Apimtas sumaišties Zakas pastovėjo dar akimirką. Jo įranga svėrė trisdešimt penkis kilogramus, bet atrodė kaip pusanтро šimto priešo cyptelėjus radijo stotelei. Alanas Stounas, naujasis vadas, įsakė visiems pasišalinti iš įvykio vietos, tik baigiamųjų darbų grupė pasiliks griuvėsiuose per naktį ir saugos, kad ugnis vėl neįsipliesktų. Tomis Ramirez, priešgaisrinės tarnybos inspektorius, jau atvyko į įvykio vietą ir pradėjo darbą.

Zako komanda lėtai slinko link automobilių. Jam irgi reikėjo judėti, bet nuojauta rėkte rėkė – kažkas šį gaisrą sukėlė tyčia. Deja, tai ne pirmas kartas, kai jis įtarė padegimą, nors kiti to nenučiuokė. Dar blogiau: pastaruosius du kartus, kai jis taip pamanė, Tomis jam skyrė papeikimą dėl nepaklusnumo valdžiai.

Nors jis tokių bėdų neturėjo.

Gerai, gal šiek tiek ir turėjo – kartais, bet ne šįvakar.

Jis galėjo paklausti Eidano, ką šis mano, bet Zakas žinojo, ką pasakytų bendradarbis ir geriausias draugas: „Griebk alų, moterį ir krisk į lovą, nesvarbu, kokia tvarka.“ Ir jei Zakas pasikviestų Kristiną, gautų bent du dalykus iš trijų. Taip, šitaip jam ir reikėtų pasielgti.

Tai kodėl, užuot taip padaręs, jis pėdino su-
degusio namo link, Zakas nė paaiškinti nega-
lėjo, tik tai, jog savimi jis tiki gana smarkiai ir
žino, kad kažkas čia ne taip.

Kažkas labai negerai.

Ir jis negalėjo paprasčiausiai nususukti.

Niekada negalėdavo.

1

Brukė buvo nekalta. Ne tiesiogine prasme – tas statusas pasikeitė per jos septynioliktąjį Helovino vakarą, kai ji apsirengė pikta gundančia ragana ir atsidavė ištvirkusiam riteriui švytinčiais šarvais, bet tai kita istorija.

Ji buvo nekalta naujokė Kalifornijoje, bet artėdama prie pakrantės, prie nedidelio Santa Rėjaus miestelio, neteko ir šios privilegijos.

Santa Rėjus buvo įprastas vakarinės pakrantės kurortinis miestelis, kuriame maišėsi geriausi meksikietiškos ir Viduržemio jūros architektūros elementai, o kairėje nuostabiai švytėjo paplūdimiai. Čia buvo lauko kavinių, krautuvėlių ir meno galerijų, riedlentininkų ir senučių, besirungiančių dėl šaligatvių su banglentininkais ir turistais. Jei ji nebūtų taip nervinusi, gal būtų turėjusi laiko tuo vaizdu pasimėgauti.

Ji paskutinį kartą užmetė akį į prikeverzotą žemėlapij ir pasuko į trisdešimt ketvirtą gaisrinę. Pastačiusi automobilį pro priekinį stiklą apžvelgė pastatą, nors nerimas pilve rangėsi tarsi striptizo šokėja prie stulpo.

Naujas laikinas jos darbas – skubiosios medi-

cinos pagalbos slaugė.

Galima pamanyti, kad po šitiek persikraus-
tymų ir visų tų pradžių, kurias Brukė turėjo per
savo gyvenimą, ši naujovė jai bus jau gana
įprastas reikalas, bet iš tiesų ji prie to nepri-
prato.

Jai išlipus iš automobilio, Ramusis vandenynas
šniokštė priekrantėje už nugaros. Karštas,
sūrus birželio oras glostė veidą, o nerimas vis
dar šoko. Ką motina sakydavo, kiekvieną kartą
ją atplėšusi nuo namų, sekdama paskui dar
vieną lengvą uždarbį, naują vaikiną ar kokią
kitą juokingą užgaidą?

Viskas bus gerai. Pamatysi.

Ir nors motina tiek daug kartų klydo, kažkaip
viskas susiklostydavo gerai. Šiandien bus taip
pat. Žydrame danguje kybojo vienintelis purus
debesėlis virš svajingo vandenyno, išmarginto
putotomis bangomis ir keliais burlaiviais. Met-
ro aukščio bangos dužo ant smėlio ir taškė
pusryčiaujančius pelikanus. Gražu... Nebloga
vietelė dar vienai pradžiai.

Užsimetusi rankinę ant peties, Brukė nuėjo
prie gaisrinės, dviaukščio raudonų plytų pasta-
to su balta apdaila ir kiemu, kuriame žaliavo
žolė ir vėjelis šiureno laukines gėles.

Didžiuliame atvirame garaže stovėjo trys gaisriniai automobiliai. Prie sienos buvo išrikiuota įranga: žarnos ir kopėčios.

Prie pastato sienos buvo atremtos banglentės. Sklypo ribą žymėjo ažuolai, o tarp dviejų didžiausių šalia tako iki pagrindinių durų dideliame hamake suposi vyriškis.

Vyras plačiais pečiais, ilgomis kojomis ir sudėtas kaip tikras sportininkas. Jo batai gulėjo ant žolės, buvo numesti ir marškiniai, jis buvo tik su mėlynomis uniforminėmis kelnėmis, nusmukusiomis taip žemai, kad net matėsi apatinių juostelė. Balti marškinėliai tiesiog kvietė jį paragauti. Jis buvo susinėręs rankas už galvos, veidą dengė didelė šiaudinė skrybėlė. Vyras giliai miegojo.

Ji sliūkinu ant pirštų galiukų, stengdamasi nespoksoti, bet nepavyko. Brukė buvo smulki, tad žmonėms nuolat reikėdavo įrodinėti, kokia ji gali būti stipri. Galėjo lažintis, kad šitam tipui įrodinėti nieko nereikia. Net gulėdamas jis spinduliavo jėgą ir pasitikėjimą. Žinoma, į tą aukštą, tvirtą kūną buvo gražu pažiūrėti, o gražūs raumenys kilnojosi net miegant.

Ji pavydėjo tokio snaudulio. Nė neprisiminė, kada taip snaudė paskutinį kartą. Ar turėjo laiko šiaip pagulėti hamake ir pasideginti sau-

lėje.

Ar net vien tik laisvai įkvėpti, jei jau atvirai.

Daugybė nesklandumų atėjo iš vaikystės, augant su pašėlusia motina be jokio stabilumo ar saugumo. Ir nors Brukė savimi rūpinosi nuo mokyklos baigimo, reikalai smarkiai nepasikeitė. Ji gyveno kaip ir anksčiau – taip, kaip mokėjo. Kraustėsi iš vienos vietos į kitą, blaškėsi nuo kolegijos prie universiteto ir skubiosios medicinos pagalbos slaugos specialisto darbo įvairiausiuose miestuose. Po galais, net įvairiausiose valstijose. Kai kurių įpročių atsikratyti sunku.

Bet jai niekada neteko gyventi Kalifornijoje. Ji atvažiavo sutvarkyti močiutės palikimo: ši Brukei paliko puikų, didelį seną namą, tačiau nebuvo pinigų pasirūpinti hipoteka. Ką gi, tikri Obrajenai.

Brukei neliko nieko kito, tik parduoti namą, kol jis neįklampino į skolas. Tik prieš tai reikėjo supakuoti daiktus, užgyventus per daugiau nei šešiasdešimt metų. Po galais, kol namą parduos, gal daugiau sužinos apie močiutę, kurios niekada nepažinojo.

Kol kas jai reikėjo pinigų būtinosioms reikmėms, na, pavyzdžiui, maistui, o laikinas sku-

biosios medicinos pagalbos slaugos specialisto darbas buvo siūlomas šešioms savaitėms.

Puiku.

Bent iš pirmo žvilgsnio, panašiai kaip ji ir gyveno visą gyvenimą. Vieną dieną ji tai norėtų pakeisti. Vieną dieną norėtų rasti vietą po saule.

Atsidurti ten, kur iš tiesų pritaptų.

O kol kas ar bent ateinančias šešias savaites jos vieta bus čia. Einant pro snaudžiantį ugniagesį, jūros vėjelis sušiaušė jai plaukus ir pakuteno nosį. Oštelėjo dar vienas gūsis, net privertė žengtelėti žingsnį atgal, bet hamake įsitaisęs žmogus nesujudėjo ir kvėpavo lėtai ir giliai, jo krūtinė ritmingai kilnojosi. Ji ir toliau tyliai sliūkinio pro šalį, bet tada visą atsargumą sugriovė čiaudulys. Ir tai buvo tikrai ne švelnus čiauduliukas.

Didelis kūnas sujudėjo, kažkas krustelėjo ir jos viduje. Tai buvo taip keista ir beveik neatpažįstama.

Geismas?

Nieko sau. Jau senokai ji nejuto staigios aistros vyriškiui, ypač tokiam, kurio veido dar nė nematė.

Ištiesęs ranką prie skrybėlės, vyras atidengė

trumpus saulės nubalintus rudus plaukus. Kai pasuko galvą į jos pusę, Brukė skubriai žvilgtelėjo į veidą, kuris tikrai derėjo prie kūno, ir joje dar smarkiau kažkas sujudėjo. Jis buvo palaimintas genofondo angelų. Sustingusi vietoje Brukė stebėjo dvi į ją smingančias akis ir tingią šypseną.

- Į sveikatą, - tarė jis.

Balsas irgi derėjo prie kūno - žemas, sodrus ir melodingas. Oho. Dar daugiau judesio viduje ir staigus aistros antplūdis, nes, Dieve mano, net užsimerkęs jis atrodė kaip įsikūnijęs vyriškumas, tad dabar jai tikrai reikėjo pasisaugoti.

- Atleisk, kad pažadinau.

- Nieko tokio. Pripratęs. Be to, tu daug gražesnis reginys, nei sapnavau.

Paprasčiausi žodžiai, bet užkaitino gerąsias vieteles. Gerąsias vieteles, kurių ji vos neapleido ir nepaliko surūdyti. Oho... Staiga ji išprakaitavo. Jei prieš tai kas nors būtų paklausęs, ar ji tiki geismu iš pirmo žvilgsnio, tik būtų nusijuokusi. Ne, jos manymu, vyras privalo turėti kai ką daugiau nei tik karštą seksualumą, ir taip būdavo visada.

Bet dabar jai visai nejuokinga.

Norėdama dar su juo pasikalbėti, paklausė:

- Ir ką gi sapnavai?

- Vakar gesinom gaisrą ir nesugebėjom išgelbėti vaiko.

Dalis to pribloškiančio geismo nutekėjo į smegenis, ir jį pakeitė kai kas tikresnio nei tik fizinė trauma. *Empatija*. Ji taip pat kadaise nesugebėjo išgelbėti kelių žmonių, ir skausmas nesiliovė.

- Taip gaila.

- Taip. Man irgi. - Atletiškas, raumeningas kūnas hamake pasviro, vyras pasisuko į jos pusę ir pasikišo ranką po galva. - Taigi, leisk atspėti. Tu - naujausia skubiosios medicinos pagalbos slaugos specialistė.

- Taip. Brukė Obrajen.

- Zakas Tomas.

- Labas, Zakai Tomai.

Vyro akys ją tiesiog svilino, giliai pilve užvirė aistra. Po galais, ar jis gali įžiūrėti karštį, gaurojantį jai iš porų? Tai buvo taip keista - kokia netikėta reakcija kilo jį pamačius... Keista ir kėlė nerimą.

- Ką reiškia „naujausia“?

- Kol kas jie mums atsiuntė šešis medikus, - nusišypsojo jis nelinksmai. - Ne, septynis. Taip, tu septinta....